

KONINKLIJK BESLUIT HOUDENDE, WAT BETREFT DE VERGOEDINGEN VOOR OP BEVEL DER OVERHEID AFGEMAAKTE DIEREN, WIJZIGING VAN HET REGLEMENT OP DE DIERGENEESKUNDIGE POLITIE 28.06.1930 (B.S. 09.07.1930)

Art. 1. Een vergoeding wordt op Staatsfondsen verleend aan iedere eigenaar van de hierna aangeduide dieren op bevel der bevoegde overheid afgemaakt in het openbaar belang ter oorzake van een der volgende besmettelijke ziekten:

1° de kwade droes en de dourine bij het paard, de ezel, de muilezel en de pakezel;

2° de besmettelijke longziekte bij de runddieren;

3° de runderpest of besmettelijke typhus bij de herkauwers en de varkens;

4° [...]

(K.B. 03.10.1997)

5° het mond- en klauwzeer bij de herkauwers en varkens;

6° [...]

(K.B. 10.02.1967)

Vergoedingen voor afmaking op bevel der overheid ter oorzake van kwade droes, besmettelijke longziekte, schaapspokken of hondsdoelheid

Art. 2. In geval van afmaking op bevel der overheid ter oorzake van kwade droes, besmettelijke longziekte, schaapspokken of hondsdoelheid, moet de eigenaar om recht op vergoeding te hebben, vaststellen:

A. Dat de afmaking van het dier bevolen werd door de burgemeester der gemeente of zijn afgevaardigde, tengevolge van een verslag van de opzichter-dierenarts;

B. Dat de lijken der dieren ongeschikt tot het verbruik in hun geheel aan een vilbeluik werden afgeleverd ofwel vernield in overeenstemming met de in voege zijnde reglementen betreffende het afhalen en het vernielen der ongezonde dierenlijken;

C. Dat de afmaking plaats had in tegenwoordigheid van een politieagent en dat het lokaal waar het ziek dier verbleef onmiddellijk is ontsmet volgens de aanduidingen van de aangenomen dierenarts;

D. Dat de waarde van het dier, ten koste van de eigenaar, vastgesteld werd door twee schatters genoemd en beëdigd door de burgemeester der gemeente of, bij gebrek van deze, door de gouverneur der provincie;

E. Dat hij zich, vanaf de verschijning der ziekte, geschikt heeft naar de artikelen 319 en volgende van het Strafwetboek, alsook naar artikel 3 van het koninklijk besluit van 20 september 1883, en dat hij, bij de aanvang der ziekte, een aangenomen dierenarts heeft ontboden;

F. Dat de afgemaakte paarden en andere eenhoevige dieren ten minste vijf en veertig dagen in goede gezondheid in het land verbleven en het hoornvee, de schapen, de geiten en de varkens ten minste sinds dertig dagen.

De voorwaarden aangestipt onder de letters E. en F. worden niet opgelegd in geval van hondsdoelheid, noch in de gevallen van verdenking van besmettelijke longziekte.

Art. 3. [De vergoeding is gelijk aan de helft van de waarde van de dieren. Zij mag evenwel niet hoger zijn dan 12.500 frank voor een eenhoevig dier, 5.000 frank voor een runddier, 250 frank voor een geit, 500 frank voor een schaap, 1.875 frank voor een varken.]

(K.B. 20.02.1951)

Vergoedingen voor afmaking op bevel der overheid van dieren van dourine aangedaan

Art. 4. Op verzoek van de diergeneeskundige inspecteur beveelt de burgemeester de afmaking der dieren van dourine aangedaan.

Een vergoeding van 70 t.h. der waarde van het afgemaakte dier wordt aan de eigenaar van hetzelfde toegekend voor de afmaking op bevel der overheid ter oorzake dezer ziekte.

[Voor de berekening van deze vergoeding wordt de schatting gedaan overeenkomstig artikel 2, D. Zij mag niet hoger zijn dan 12.500 frank per dier.]

(K.B. 20.02.1951)

De vergoeding wordt niet toegestaan in geval van overtreding van de schikkingen van het koninklijk besluit van 31 december 1921 en namelijk wanneer de verklaring van het bestaan der ziekte niet gedaan werd tijdens het eerste ziekteperiode. Zij wordt ook geweigerd aan de eigenaars van hengsten en ezels die niet zorgvuldig het bijzonder boekje hielden voorgeschreven door artikel 8 van gemeld koninklijk besluit en overeenkomstig het model door de Minister vastgesteld.

Vergoedingen voor afmaking op bevel der overheid van dieren aangedaan of verdacht besmet te zijn van mond- en klauwzeer

Art. 5. [...]
(K.B. 03.04.1965)

Vergoedingen voor herkauwers en varkens op bevel der overheid afgemaakt ter oorzaak van runderpest

Art. 6. [...]
(K.B. 03.10.1997)

Vergoedingen voor dieren gestorven of afgemaakt en erkend als aangedaan van bout- of miltvuur

Art. 7. § 1. Een vergoeding wordt verleend aan de eigenaar van een door boutvuur of miltvuur aangetast runddier en van een door miltvuur aangetast eenhoevig dier, dat afgemaakt of gestorven is.
§ 2. Op visa van de inspecteur-dierenarts wordt de vergoeding uitbetaald wanneer de eigenaar van het dier voorlegt:
1° een ontledingsbulletin van het Nationaal Instituut voor Diergeneeskundig Onderzoek of een verklaring van de inspecteur-dierenarts;
2° een ophalingsverklaring behoorlijk ingevuld door de aangestelde van het destructiebedrijf;
3° wanneer het een runddier betreft, de individuele identificatiekaart van het dier om bij het dossier te worden gevoegd.
De eigenaar is gehouden de richtlijnen te volgen van de inspecteur-dierenarts en in het bijzonder zijn volledige veestapel te laten inenten tegen de in dit besluit bedoelde ziekten en dergelijke inenting met een tussentijd van een jaar te herhalen gedurende vijf opeenvolgende jaren.
Wanneer gedurende deze periode een nieuw geval van milt- of boutvuur op het bedrijf wordt vastgesteld zal de vergoeding geweigerd worden indien niet voldaan werd aan de voorschriften betreffende de inenting.
De inspecteur-dierenarts houdt een bijzonder register bij waarin de inentingen worden opgetekend.
§ 3. De vergoeding is gelijk aan het derde van de waarde van de dieren. Zij mag nochtans niet overtreffen, 14 000 F voor een eenhoevig dier, 3 000 F voor een rund van minder dan één jaar, 6 000 F voor een rund van één jaar en minder dan 2 jaar, 8 000 F voor een rund van 2 jaar en meer, 14 000 F voor een melkkoe in lactatie of drachtig.
De waarde der dieren wordt door de inspecteur-dierenarts of zijn plaatsvervanger bepaald.]
(K.B. 11.10.1974)

Algemene schikkingen

Art. 8. De eigenaar van een dier in de ziekenstal van de diergeneeskundeschool van de Staat opgehouden krachtens het laatste alinea van artikel 8 van het koninklijk besluit van 20 september 1883 en voor de afmaking van welk dier hij recht heeft op vergoeding, vervangt de getuigschriften voorzien onder de letters B., C. en D. van artikel 2 van het huidig besluit door een verklaring afgeleverd door de rector der school op verslag van de leraar of de onderleraar van de kliniek. Deze verklaring duidt de aard aan der besmettelijke ziekte waarvan het dier is aangedaan, alsook de waarde van hetzelfde en het stelt vast dat de afmaking niet plaats had in het belang van de wetenschap en de studiën.

Art. 9. De vragen tot vergoeding moeten gestuurd worden naar de diergeneeskundige inspecteur van de omschrijving waar het dier stierf of afgemaakt werd, ten uiterste binnen de dertig dagen volgend op het verlies van het dier. Dit tijdbestek mag door ministeriële beslissing verlengd worden.
De vragen niet toegekomen vóór 1 mei van het jaar volgende op dit der afmaking worden niet meer tot vereffening aanvaard.
Formulieren tot het opmaken der vergoedingsaanvragen, de getuigschriften en andere stukken door de belanghebbenden te verschaffen vermeldende, worden door de zorgen van de Minister ter beschikking gesteld van de gemeentebesturen.

Art. 10. De schikkingen betrekkelijk het toekennen der vergoedingen en het afmaken op bevel der overheid van dieren, uitgevaardigd door voorgaande reglementen en die onverenbaar zijn met het huidig besluit, worden ingetrokken.

Art. 11. Onze Minister van Landbouw is gelast met de uitvoering van het tegenwoordig besluit dat uitwissel zal hebben vanaf 1 januari 1930.

Wijzigingen:

Koninklijk besluit van 20.02.1951 (B.S. 03.03.1951)
Koninklijk besluit van 03.04.1965 (B.S. 11.05.1965)
Koninklijk besluit van 10.02.1967 (B.S. 25.02.1967)
Koninklijk besluit van 11.10.1974 (B.S. 13.11.1974)
Koninklijk besluit van 03.10.1997 (B.S. 15.11.1997)